

olyanok kötelezik el magukat mellette, mint McCloud, és remélhetőleg azok a potenciális alkotó-olvasók, akik haszonnal forgatják könnyeden fajsúlyos művét. De annak sem haszontalan időtöltés a könyv olvasása, nézegetése, aki szeret eltűnődni korunk vizuális kultúráján vagy kulturátlanságán.

P. SZATHMÁRY ISTVÁN

(Nyitott Könyvműhely, Budapest, 2007, 224 oldal, 2600 Ft)

BOARDS OF CANADA:

Trans Canada Highway

A két skót fivér, Mike Sandison és Marcus Eoin Sandison gyermekkoruk óta zenélnek együtt. Hangzásukat lassabb, hip-hophoz közeleső ütemek és néha megmagyarázhatatlanul kellemesen elhangolt többszólamú szintetizátormelódiák jellemzik. Zenéjüket első hallásra egyszerűen szépséggel, később hátorzongató atmoszférát létrehozó elragadóssággal lehetne leírni. Azt a véleményt pedig sokan osztják szerente a világon, hogy az elektronikus zene történetére vitathatatlan hatást gyakorolt 1998-as *Music Has The Right To Children* című lemezük. A 2002-ben megjelent, enigmatikus üzeneteket magában hordozó, sok kérdést felvető *Geogaddi* albumot

hosszan tartó csönd követte, 2005 őszén azonban a hallgatás megszakadt, hiszen megjelent a gitárokkal is tarkított *The Campfire Headphase*. 2006 júniusában az albumot követő, majdnem félórás *Trans Canada Highway* című kislemez is eljutott a hallgatókhoz.

A cím messzemenően funkcionálisnak hat számomra. A Trans Canada Highway egy óriási úthálózat, amely egész Kanadát átszövi, annak minden régióját összekapcsolva egymással. A CD-n és hóféhér vinylen kapható anyag tehát nem valamilyen következő nagylemez előképe, inkább egy összesűrített, jól működő szintézis: eme úthálózaton a duó minden hangzásbeli vidékére elbarangolhat a hallgató.

De valahonnan el kell indulni: mi más lehetne jobb, mint a *Campfire Headphase* album egyik kiváló darabja, a *Dayvan Cowboy*? Az album egykori ötpercnyi pátosza itt bemelegítéssé válik a gyakorlott hallgató számára. Magától értetődő, hogy a motorra gyújtást adó, már ismerősen csengő légies gitárszekvenciák és hátorzongató ritmusok közepette az ismeretlen és biztosan ki nem számítható jövő felé tekint a hallgató. Ez a manapság elhanyagolt szerkesztési koncepció bravúrosan invitál az útra, ami csak ezután veszi kezdetét.

Left Side Drive. Nyilvánvaló, hogy a cím már nem Kanadára utal, hiszen ott nem a bal oldal a menet-

irány szerinti. Verbális szinten már le is tért a zene az előre elvárt útról, vagy talán csak most került rá igazán, hiszen a cím szimbolizmusának fő üzenete az, hogy bárhová eljuthatunk. Dubra emlékeztető ritmusa lassan hömpölyögve úszik be a többi visszafelé szálló hanggal, itt-ott zongorafoszlányokkal, majd az analog torzulásokkal megfűszerezett, a duótól jól ismert szintetizátorok szőnyegeire kerül vissza a lépegető zongora hangja. Néhol tisztábbá válik a dobgépek simogató szekvenciája, és vissza-visszatérve a szívmengető, kellemes basszus hatol a sávok szerkezete alá. A moog szintetizátorok BoC-ra jellemző melódiáival köszön el a szám. Vagy mégsem: egy zengő, pár hangból álló patetikus kivezetés susogó felvétele szól pár másodperc erejéig.

Ezt a zengő hangeffektust tovább halljuk az egyperces *Heard From Telegraph Lines*ban. Egy rövid és fényes megállás ez, mielőtt az egyik japán vasútvonalról elnevezett *Skyliner*; a lemez legfeszelebb darabja következne. Azonnal felvisít a közepén szóló szűrt, illetve a mélyebb és élesebb szintetizátor közös szédülő témája, és behangosodnak a mozgalmal perkusszív sávok is. Egy per-

gődob nagy késleltetéssel zengő beúszása indítja el azt a süvítő sebességű menetet, amit a darab végig megtart. Később új szőnyegek kíséretével és a dobok időnkénti bonyolításával alkot egyre teljesebb és nagyobb hatású frekvencián perdülő egészet a dal. A fokozás csúcán talán az appreggióban kecsesen lépkedő rövidke analog hangok állnak.

Egy réveteg szőnyeg marad a szám végére, majd az is eltűnik. Ismét békés, múltidéző, bakelitscergéssel és érthetetlenül tompa városi háttérzajjal tálalt megállás medrébe tereli a hallgatót a lemez másik egyperce, az *Under The Coke Sign*.

A teljes lezárást az Odd Nosdam által (a BoC remixelte cLOUD-DEAD formáció egyik tagja) szinte felismerhetetlenségig átalakított, többször majdnem teljes csendbe burkolózó *Dayvan Cowboy*-átirat adja. Mintha az eredeti felrobbant foszlányai zúgnának a hallgató felé valahonnan, az egyetlen, ritmussal valamilyen nyire megtartott vonós blokk körül. A végtelen út már létezik.

HARGITAI ANDRÁS

(Warp Records – Neon Music, 2006, 28 perc)

